

253.

Z Hovorán.

Bart. II. 51.

Dosti volně.

Před va - ší je za-hrá-de-čka, v ní je rů - ža, ja, to je pě-

kná rů - žička, to je rů - ža. Já ju mám u - tr-hnút, dybych měl

za-hy-nút, a na te-ža, du-ša mo-ja, za-po-me - nút.

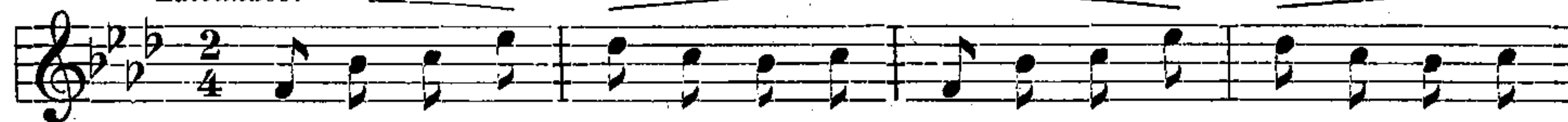
Před vaší je zahrádečka,
v ní je růža,
ja, to je pěkná růžička,
to je růža.

Já ju mám utrhnút,
dybych měl zahynút,
a na teba, duša moja,
zapomenút.

Jak sa to ti Karľováci
zdověděli,
že zme my ty pěkné růže
potrhaľi;
hneď oni poslali
pro štyry šandáry;
na ručenky, na noženky,
puta daľi.

254.

Z Velké.

Zdlouhavě.

Před na - ší je za-hrá-de-čka, a v ní ro - ste fi - a - le-čka,

*Živě.**à tempo.*

ma-ry-já-nek drob - ný, a on pěk - ně vó - ní.

Před naši je zahrádečka,
a v ní roste fialečka,
maryjánek drobný,
a on pěkně voní.

Chlapci sa naň naučili,
na maryjánek chodili,
chodili naň v noci,
chlapci černjoci.

Dvá u zahrádečky stáli,
dvá maryjánek trhaľi,
natrhaľi ho moc,
dyž byla světľá noc.

Jak děvčátko ráno staľo,
do zahrádečky běžaľo:
maryjánku néni,
moje potěšení!

A dyž néni maryjánku,
nasejem si rozmarýnku;
rozmarýnek drobný
a on pěkně voní.